

[Kim Behnke]

Jeg tror, den danske befolkning har langt lettere ved at overskue en Øresundsforbindelse end en EF-pakke og en monetær EF-union. De andre spørgsmål sender man gerne ud til folkeafstemning, og det bakker vi op. Modsat hr. J. K. Hansen har vi langt større tiltro til, hvad den danske befolkning kan forventes at have indsigt i.

(Kort bemærkning).

J. K. Hansen (S):

Jeg skal sige til fru Lone Dybkjær, at den faste forbindelse over Øresund er omtalt både i den politiske aftale med os og i anlægsloven om Storebælt. Det var altså før valget i 1987. Vi har også haft valg i 1988, og vi har haft valg i 1990.

Fru Lone Dybkjær har selvfølgelig ret i, at det først var den 7. april, for godt og vel et år siden, Socialdemokraterne sammen med de svenske socialdemokrater traf en principbeslutning. Så har vi haft hele sommeren, og så fik vi valget her i efteråret.

Vi har haft megen debat, også i de kredse, hvor jeg har været sammen med radikale medlemmer i valgkampen. Jeg må bare sige, at den tilslutning, vi fik ved valget, ikke tydede på, at det var det forkerte, vi gjorde. Jeg skal slet ikke tale om tilslutning til andre partier, lad det nu ligge.

Må jeg så sige, at jeg bestemt ikke står her og underkender vælgere, men dette er altså et isoleret område, et forslag, som i sin helhed har nogle ting, som man må forvente at vi herinde, der er valgt til det, kan træffe beslutning om. Det er sådan set vores holdning til folkeafstemninger.

Så skal jeg bare sige til hr. Kim Behnke om det statsfinansierede: Ja, det er da rigtigt, sådan er det også med Storebæltsforbindelsen, at der stilles en statsgaranti for de lån, der skal optages. Det er for at få de billigst mulige penge til dette projekt. Det er faktisk det eneste, der ligger i den statsgaranti. Vi forventer bestemt ikke – og det er der heller ikke noget der tyder på – at statsgarantien nogen sinde skulle komme til at virke.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal være den første til at ønske Socialdemokraterne tillykke med den meget store valg-

sejr. Det gjorde jeg sandelig også umiddelbart efter valget. Det er dem inderlig velundt.

Det, der er det kedelige, er, at det, Socialdemokratiet sagde i valgkampen, ikke holder stik efterfølgende. Socialdemokratiet sagde nemlig i valgkampen: Miljøet går forud for alt. Nu er miljøet blevet reduceret til en meget ringe plads i denne aftale, og kun under nogle ganske bestemte økonomiske forudsætninger kan man forestille sig, at der vil blive taget hensyn til miljøet.

Det, der er kerneproblemet, er, at partiet virkelig tillader sig at gå ud i en valgkamp og sige »miljøet forud for alt« og derefter vedtage en sådan fast forbindelse. Det tror jeg faktisk ikke helt vælgere i al almindelighed havde forestillet sig. Det var heller ikke så tydeligt i valgkampen, at man vidste, at Socialdemokratiet gik ind for en stor betonbro. Det var ikke noget af det, det snakkede specielt højt om i valgkampen. Det var alle mulige andre ting.

Det kan godt være, der er nogle socialdemokratiske medlemmer, der ved noget om, hvad det her handler om. Jeg vil vove at påstå, at der er ganske mange socialdemokratiske vælgere, der er blevet vildført, før ikke at sige vildført, i denne sag.

Når det drejer sig om folkeafstemning, vil jeg godt sige, at jeg da ikke er fuldstændig overbevist om, at jeg i enhver sammenhæng ville gå ud med en folkeafstemning i denne sag. Men eftersom det ikke er et tema, der på nogen måde er kommet til debat, og eftersom man i den grad har tilsidesat mindretallet på en sådan måde, at ikke engang mindretallet har haft informationer, der kunne gøre, at vi deltog i diskussionen, så synes jeg, der er basis for en folkeafstemning.

Hvis man er så sikker på velsignelserne i dette projekt, hvorfor i alverden tør man så ikke lade det afprøve ved en folkeafstemning? Så må man jo også være ret overbevist om, at folket kan indse det. Hvis ikke folket kan det, så har de, der har lavet aftalen, selvfølgelig et problem, og det kan være, at det er det, der er det egentlige i det her.

(Kort bemærkning).

J. K. Hansen (S):

Nu synes jeg, fru Lone Dybkjær skulle gemme krudtet, til vi skal til at diskutere anlægslov, for den skal jo også debatteres i denne sal, sådan er reglerne jo – heldigvis da. Den skal jo